

ZAGAN OSKARZA!

Biegająca przez las wąska, piaszczysta droga była ledwie widoczna we mgle. Gęsta mgła snuła się pasmami wśród drzew, osiadała na gałęziach i spływała po nich grubymi kroplami. Było wilgotno i zimno, a zarazem duszno od butwiejących liści, zgnilych grzybów, spróchniałego drewna... Zatrwoniony w mgle las zatrząsał swym upiornym bezruchem i śmierciącą ciszą, którą zakłócał tylko szelest deptanych przez nas liści.

Kim byłeś bezimienny człowieku?

widniało to samo zatarte słowo: „Stalag 308”. Za to numery były różne: 53143, oraz 27457. Dwa numery, to dwoje ludzkich istnień, to dwóch nieznanych jeńców.

Kim byli ludzie oznaczeni numerami 53143 i 27457? Skąd pochodzili? Jak wyglądali? Może to byli chłopcy z mazowieckiej wsi? A może kędzierzawi, białozębnymi synowie gorącego Maroka, a może ich domem była uroczna Szampania lub mglisty Londyn?

Trzymałem na dłoni dwie cienkie blaszki i myślałem, myślałem o... „Nicht”. Kto wie, czy kiedyś nie przyglądali się im równie uważnie i z kolei nie myśleli o ojczyźnie, domu, najbliższych... Wtedy na pewno uśmiechali się do wyzaczarowanych wyobrażeń wizji powrotu, serdecznych powitań, pierwszej nocy przespanej w domu, pierwszego spotkania z dziewczyną, pierwszego spaceru po wsi, czy miasteczku, pierwszego dnia pracy, nauki, zabawy...

Co pozostało z owych marzeń?... Przeżarte rdzą metalowe tabliczki, dwie czaszki z wyszczerzonymi zębami i kupka kości. A tam gdzieś tęskniono za nimi, czekano na nich, w końcu oplakano, uznając ich za bezpowrotnie zaginionych na olbrzymim polu II wojny światowej.

Kiedy doszedłem do celu, kopaczki odgarnęły już wierzchołki warstwy mechów i zagłę...

(Dokończenie na str. 4)

Wzdłuż drogi ciągnie się czarny mur lasów.

Dziś w „Panoramie” radzimy przeczytać:

- * Sensacyjny reportaż z cyklu: „Kto chce niech wierzy”
- * Wstrząsającą relację naszego wysłannika z Żagania
- * Niezwykle ciekawy opis obrzędów plemienia Masajów.

Z cyklu: kto chce niech wierzy

ZAGADKA basenu gdyńskiego

Ludzi, którzy przed świtem, 21 stycznia 1959 r. spostrzegli, że w przyrodzie dzieje się coś niezwykłego, można podzielić na dwie grupy: jedni widzieli na niebie, fascynujący świetny obiekt, a drudzy — pracownicy portu gdyńskiego — upadek ognistej kuli w wodę.

21 stycznia 1959 r. Jan Blok, pracownik Zarządu Portu Gdyńskiego, złożył meldunek w Komendzie MO w Gdyni, że o godz. 5 zauważył „zlatujący z nieba przedmiot dużych rozmiarów, który zrobił się czerwony i z szumem wpadł do Basenu Polskiego”. Odległość od zjawiska nie przekraczała 15 m. Jan Roczniński opisuje zjawisko z innej płaszczyzny:

„Pracowałem w pięcioma kolegami w ładowni. O efekcie świetlnym nie wiem. Natomiast dosłyszałem dziwny dźwięk. Jesteśmy obcy z chrzęstem żelaza i loskotem pracujących maszyn, ale ten odgłos przypominał zgrzyt wywołany silnym tarcem dwóch metalowych przedmiotów. Trwało to krótko. Wrażenie było przejmujące”.

Te relacje potwierdzili wspomniani koledzy Rocznińskiego. Jeden z nich, Tadeusz Mikusiński, wzbogacił ją o spostrzeżenie przenikającego światła, poprzedzającego zgrzyt. Dwaj dźwięgowi uzupełnili obraz upadku tajemniczego ciała.

„WYSLANNIK KOSMOSU”

Niemniejszym dziwem było ukazanie się nad Gdynią, w tym samym dniu, prawie w tym samym czasie — świecącego obiektu, który długo utrzymywał się na niebie i z tego względu nie mógł być meteorem, odłamkiem pocisku, przedmiotem zrzuconym z samolotu, balonu, latającego spodka, bądź innego aparatu, poruszającego się w powietrzu.

Sprecyzowanie momentu wystąpienia tego zjawiska nastąpiło dzięki trudności. Przesuwało się wolno po niebie, więc obserwatorzy w różnych punktach miasta podziwiali je w niejednakowym czasie. Fenomen zwrócił uwagę tych, którzy podążali do pracy. Inni widzieli go przez okna swoich mieszkań. Przepuszczalna liczba świadków sięga tysięcy.

Oto typowa odpowiedź uzyskana od T. Sobusiaka z Orłowa:

„21 stycznia o godz. 5.40 szedłem do pociągu. Nisko na niebie zauważyłem świdoczącą kulę większą od Księżyca w pełni, pomarańczową, otoczoną mgiełką — taką bladobłękitną aureolą. Wydawało się, że stoi nieruchomo nad gimnazjum przy ul. Gdańskiej. Przez chwilę pomyślałem, że to Księżyc. Podpadło mi jednak, iż nie mógłby być tak jaskrawy. Później spojrziałem z peronu: kula była już nad Gdynią. Wyglądała tak samo, mogła znajdować się nad Wzgórzem Nowotki. Tor jej wiodł po prostej. Od pierwszej obserwacji upłynęło 7 minut”.

Użytkowane materiały pozwoliły zorientować się w przebiegu fenomenu. Ukazał się nad Orłowem niecałe pół godziny po upadku zagadkowej

(Dokończenie na str. 4)

PANORAMA

DODATEK NIEDZIELNY „DZIENNIKA ŁÓDZKIEGO”

Łódź, 11. XII. 1960 r. Nr 47 (359)

Nieznany

świat zabawek

Gwiazdka i Nowy Rok za pasem. Marzenia dzieci o otrzymaniu jakiegoś „cudu” z wystawy mają teraz największe szanse realizacji. Jest to również okres wzmożonego niepokoju rodziców — co kupić? Jaką wybrać zabawkę?... Samochoć, pocłóg, lalkę, która mówi „mama, tata” i zamyka oczy? Hm, więc co? Na swój gust? Ale to może nie zadowolić dziecka.

Rodzice idą więc do sklepów. Tam im radzą: „Dla dziecka 5-letniego? Proszę kupić to, a to... Rodzice odpowiadają: „Ach, nie! To za głupie! Nasze dziecko jest bardzo rozwinięte, pan rozumie!... Może coś innego”... itd.

Tak, sprawa nie jest prosta. Przeciwnie, jest bardzo skomplikowana. Zabawka bowiem, obok przyjemności, musi również przynieść dziecku korzyść, wpływając odpowiednio na rozwój jego psychiki. Musi więc łączyć przyjemne z pożytecznym. A to z kolei rzeczy znaczy: znać świat dziecięcy, i znać dziecko. Tęgi niedzieli „nie ucza”, choć wiedza w tej dziedzinie wydaje się być niezbędna.

Bo świat dziecięcy jest zupełnie inny niż świat dorosłych, którzy są już uformowani intelektualnie, nagięci do dyscypliny życia społecznego. Dziecko ma swój własny świat, który widzi inaczej, subiektywnie, poprzez własną osobę. A sens zabawki jest taki, że stanowi ona pewnego rodzaju pomost między tymi dwoma, odmiennymi światami. Stopniowo, w miarę upływu czasu, przenosi ona dziecko do świata dorosłych, zmusza je do „współistnienia” ze światem dorosłych. Zabawka wreszcie wprowadza je i przystosowuje do życia w społeczności.

W Pacyzu rokrocznie odbywają się wystawy pn. „Zabawki dla dzieci”. Są one niejako przeglądem wyników współpracy w tej dziedzinie producentów zabawek z jednej strony i nauczycieli, psychologów i specjalistów z zakresu studiów wieku dziecięcego, z drugiej. W Paryżu działa nawet specjalna instytucja, czuwająca nad właściwą propagandą zabawek dla dzieci oraz komisja studiów nad zabawką funkcjonalną.

Zabawka jest dla dziecka instrumentem najprzeróżniejszych odkryć. Nie można mu więc jeszcze dawać tego, co jego zmysły tylko dostrzegają, a mózg tylko rejestruje. Pokażcie dziecku 3-miesięcznemu balon koloru białego. Przyjmie to obojętnie. A pokażcie mu taki sam balon, ale koloru czerwonego. Wyciągnie rączki. Ale to nie balon, jako obiekt, interesuje dziecko, lecz czerwona barwa, gdyż właśnie od 3 miesiąca życia dziecko zaczyna odróżniać pierwszy kolor, i to właśnie czerwony. W 4 miesiącu życia odkrywa nowe zjawisko — odróżnia już dwie inne barwy: żółtą i zieloną.

(Dokończenie na str. 4)

Zdawał TYGODNIA

W szpitalu w Thysville (Kongo) pracuje ekipa lekarzy polskich w składzie: dr Sierpiński, dr Zawadowski i pielęgniarka M. Siejka. Na zdjęciu: dr Zawadowski w rozmowie ze swymi pacjentami. Fot. — CAF

W grudniu we wrocławskich ogródkach już po raz trzeci w tym roku zakwitły róże. CAF — fot. Wołoszczuk

Od kilku dni mamy pierwszego w kraju właściciela samolotu. Jest nim zasłużony pilot i konstruktor — Paweł Zolotow, twórca legendarnego „Farmana”, który zrekonstruowany przez Zolotowa w latach powojennych, wzbudził tak wielkie zainteresowanie na lotniczych pokazach w Warszawie w 1957 r. „Farman” przebywa obecnie jako zabytek w Muzeum Lotniczym we Wrocławiu. 13 września br. Prezydium Rady Aeroklubu PRL podjęło uchwałę w której za duże zasługi i 50 lat ofiarnej pracy w lotnictwie przyznaje Zolotowi jako dar samolot typu „Piper”. Dowódcą wojsk lotniczych — gen. Frey-Bielecki przysłał do Zolotowa list, w którym między innymi poinformował go o wrzesniowej decyzji Rady Aeroklubu PRL. Na zdjęciu: Zolotow na zrekonstruowanym „Farmanie” (zdjęcie z 1957 roku)

Na prawidłowych torach

Teoria i praktyka

Wiceprezes PZPN, dr Kafiński, wygłosił referat o szkoleniowych problemach polskiego piłkarstwa...

szkolenia piłkarskiego przedmiotem obrad wyjazdowej sesji PZPN

W klubach wysoko kwalifikowane sily trenerskie zaangażowane są tylko w celu przygotowywania zespołów najwyższej klasy...

w takiej sytuacji daremnie oczekujemy postępu. Debata, która się wczoraj rozpoczęła, trwać będzie także i dziś...

RTS Widzew pionierem akcji kulturalnej Po Morcinku Lucjan Rudnicki

LUCJAN RUDNICKI jest pierwszym literatem, który nawiąże bezpośredni kontakt z młodymi sportowcami RTS Widzew...

LKS bez formy pokonał KTH Krynica 9:5

Hokeiści LKS przystępowali do meczu z KTH jako zdecydowani faworyci. Wszyscy byli przekonani, że zwyciężą...

Dobrze czy źle?

Dziś, w sali SKS „Start”, odbędzie się walne zebranie Łódzkiego Okręgowego Związku Kolarskiego...

formalności życia sportowego. W gruncie rzeczy jednak jest to znakomita okazja dla prewentywowania dość zakuliszej atmosfery w sporcie kolarskim...

Edward Wróblewski na czele Komitetu Organizacyjnego turnieju Trybuny Ludu

Wczoraj powołany został Komitet Organizacyjny Turnieju Bokserskiego „Trybuna Ludu” i PZB, który odbędzie się w Łodzi 28 i 29. I. 1961 r.

Operację poważnymi kwotami, polskie piłkarstwo najmnie łożę z tych sum na szkolenie. Nic dziwnego, iż

Nowy Zarząd ŁOZLA już w akcji

Czas jest najmniej sprzyjający dla działalności lekkoatletycznej, ale nowo wybrany zarząd ŁOZLA nie zasypia gruszek w popiele...

W telegraficznym skrócie

W sobotę, odbyło się w Kijowie spotkanie pięciorskie między reprezentacją ZSRW i drużyną niemiecką...

Coraz więcej nadziei na wizytę czarodziei z Harlem

Interwencja przedstawicieli łódzkiego sportu w sprawie zmiany projektowanego przez PZKosz. planu pobytu słynnych koszykarzy amerykańskich Harlem Globetrotters...

Liga angielska

Table with 3 columns: Team, Points, Goals. Includes Arsenal, Tottenham, Liverpool, Manchester United, etc.

POWIEŚĆ „DZIENNIKA” POWIEŚĆ „DZIENNIKA” POWIEŚĆ „DZIENNIKA” POWIEŚĆ „DZIENNIKA” POWIEŚĆ „DZIENNIKA” POWIEŚĆ „DZIENNIKA” POWIEŚĆ „DZIENNIKA”

John Castle - Arthur Halley (24)

Przełożył JAN ZAKRZEWSKI. Świetnie — powiedział Spencer. — Wobec tego jest nas dwoje nie mających zielonego pojęcia...

W milczeniu skinęła głową, nakładając słuchawki na uszy. — Imię Janet, tak? Moje Jerzy. — Spencer zaczął mówić tonem poważnym...

Vancouver. Czekaliśmy na was, Vancouver do wszystkich innych lotów. Ta czuła troska zarezerwowana wyłącznie do rozmowy z siedemset czternaście...

ny dwieście dziewięćdziesiąt, szybkość dwieście dziesięć węzłów. To wszystko. Teraz wasza kolej, Vancouver, Odbiór. — Vancouver do siedemset czternaście...

Redaguje kolegium Redakcja i Administracja — Łódź Piotrkowska 96. Centrala 293-00 łączy z wszystkimi...